

Lov 5-14-4. Denne frist løber fra fordringens stiftelse.

Når disse udtalelser foreligger, vil ministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1274

Til justitsministeren (31/1 97) af:

Johannes Martin Olsen (V):

»Hvor længe er det meningen, at et stort antal færøske borgere, der er sigtede i de mange »skibssager«, skal vente på, at der tages stilling til, hvorvidt der rejses tiltale?«

Begrundelse

Det er klart ud fra dommene i sagerne om Heygadrangur og Skålafjall, at der ikke var forsæt til at begå bedrageri imod hverken de færøske eller danske myndigheder, men at de pågældende myndigheder åbenlyst inviterede til at misbruge de forskellige støtte- og låneordninger for derved at fastholde den erhvervsmæssige udvikling. (Der henvises til spørgsmål nr. S 1153, 1154 og 1155 fra folketingsåret 1995-96).

Samtidig er det klart, at den forældelse, som straffeloven indeholder kan afbrydes ved at der tages retlige skridt. De hensyn, der ligger bag forældelsesreglerne, til muligheden for sagernes fuldstændige belysning og ikke mindst hensynet til de sigtedes liv og virke, kan ikke holde til, at man blot ved at informere en person om, at vedkommende er sigtet, i ubegrænset tid kan holde sagerne hen. Det må betegnes som en plet på Danmarks rygte som forkæmper for menneskerettigheder, at sagerne blot kan stå hen - afbrydelsen af forældelsen kan kun accepteres for så vidt der er tale om en meget kort periode fra sigtelse til sagerne rejses ved domstolene.

Da der således ikke er nogen udsigt til, at straffesagerne vil medføre domfældelse, og det endvidere er uholdbart, at lade sagerne svæve i uvished, bør de resterende sager enten prøves umiddelbart eller opgives uden forbehold.

Svar (5/2 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet anmodet Politimesteren på Færøerne og Rigsadvokaten om en udtalelse.

Spm. nr. S 1239

Til miljø- og energiministeren (29/1 97) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre samt komme med eksempler på, hvordan § 4, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 284 af 22. april 1996 vedrørende brugerbetaling for godkendelse og tilsyn efter miljøbeskyttelsesloven administreres?«

Svar (10/2 97)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Bestemmelsen i § 4, stk. 3 er tilføjet ved den seneste revision af brugerbetalingsbekendtgørelsen, der trådte i kraft 1. maj 1996.

Reglen vedrører den situation, hvor en virksomhed ejes eller drives af én person eller ét selskab, men er placeret på to eller flere adresser i umiddelbar nærhed af hinanden. Såfremt tilsynet med samtlige aktiviteter kan føres i én arbejdsangang, indebærer den nye regel, at der kun skal betales som én virksomhed.

Herved blev det overfor amter og kommuner præciseret, hvorledes denne lettelse i tilsynsmyndighedernes arbejde tillige skal komme virksomhederne til gode.

Brugerbetalingsordningen bygger på et decentralt princip. Bekendtgørelsen fastlægger som nævnt, hvilke omstændigheder amter og kommuner skal lægge vægt på. Inden for disse rammer træffer amter og kommuner den endelige administrative afgørelse under hensyntagen til de konkrete forhold.

I § 4, stk. 3 er der således givet visse retningslinier, som tilsynsmyndighederne udfylder på baggrund af de konkrete forhold vedrørende bygningernes/anlæggenes størrelse og indbyrdes placering, myndighedens arbejdstilrettelæggelse m.v.

Miljøstyrelsen får løbende henvendelser fra amter og kommuner vedrørende administrationen af brugerbetalingsordningen. Siden reglen i § 4, stk. 3 trådte i kraft 1. maj 1996, er der forekommet enkelte henvendelser vedrørende den-